

Odihna lui Dumnezeu și calea care duce la ea

J.N. Darby

© GUTE BOTSCHAFT VERLAG,
1991 P.O.B. 80 D-6340 Dillenburg 2 Germany

Odihna lui Dumnezeu și calea care duce la ea

— Evrei 4 —

Este un lucru binecuvântat, dar în același timp și un lucru teribil — teribil pentru omul firesc — să ai a face cu Dumnezeu. Si când te gândești, noi uităm așa de ușor acest lucru! Totuși, în orice împrejurare, în orice timp al zilei, în fiecare minut al vieții noastre, avem a face cu Dumnezeu. Inima noastră firească totdeauna caută să alunge gândul prezenței lui Dumnezeu și atunci noi, întocmai ca niște copii neascultători, ne temem chiar și numai la gândul acestei prezențe.

Persoanele care caută totdeauna cauzele de a doua mână ale întâmplărilor care i privesc, prin această obișnuință greșită sunt conduse spre necredință practică. Dar această primejdie amenință și pe credincioși; a lua în considerație numai împrejurările înseamnă să pierzi în mod practic gândul că ai a face cu Dumnezeu. Și dacă umblăm după bucurie, unde vom găsi binecuvântarea pe care nimic n-o poate întuneca, decît în faptul de a avea a face cu Dumnezeu?

Dumnezeu nu este numai izvorul binecuvântării, ci este însăși binecuvântarea.

Negreșit, multe binecuvântări dă Dumnezeu copiilor Săi pe drumul vieții lor, cum de altfel El dă binecuvântări chiar și celor care nu sunt ai Domnului Hriston, dar binecuvântarea supremă este să ai a face cu Dumnezeu, care este Izvorul puterii noastre și al oricărei bucurii. Când ajungem să cunoaștem pe Dumnezeu, atunci învățăm că El este iubire și că toate lucrurile vin de la El.

S-ar putea să fiu chemat să trec prin durere sau tristețe, dar aceste încercări vin ca o arătare a iubirii lui Dumnezeu, pentru că ele vin de la El: dincolo de împrejurările prin care trec, eu privesc la El.

Acolo unde Dumnezeu este puțin cunoscut, se întâlnesc murmure fată de unele împrejurări și aceasta, pentru că lipsește încrederea în iubirea Lui: acolo, gândul că ai a face numai cu Dumnezeu pricinuiște mai degrabă teamă decît bucurie.

Când ne oprim la împrejurări, spre a lua în seamă numai simțămintele noastre, numai părerea noastră cu privire la ele, aceasta arată clar că sufletele noastre nu stau în legătură cu Dumnezeu, așa cum ar trebui să stea.

Noi nu trebuie să fim preocupați de împrejurările noastre și atâta tot, ci trebuie să fim preocupați de ceea ce urmărește Dum-nezeu prin ele. Cugetele noastre se cade să se obișnuiască bine cu lucrul acesta, căci cugetele noastre au a face cu Dumnezeu și

noi nu trebuie să trecem cu vederea faptul că ceea ce se află în inimile noastre, pentru Dumnezeu este gol și descoperit. Și chiar înainte ca noi să ne dăm seama, Dumnezeu vede ceea ce ar putea să micșoreze sau să împiedice părtașa noastră cu El.

Dumnezeu cîrmuiește împrejurările, toate împrejurările noastre, ca să ne lumineze și să scoată piedicile din inimile noastre!

Nu împrejurarea crează răul; împrejurarea numai îl provoacă; ea lucrează asupra răului care se găsește deja în inimile noastre, ea scoate la iveală lucrul care se așază între Dumnezeu și noi.

Dumnezeu cunoaște gândurile și intențiile inimilor noastre; și, fiindcă ne iubește, El nu poate lăsa în inimile noastre ceva care micșorează atașamentul nostru față de Domnul, ceva care ar împuțina încrederea noastră în Dumnezeu. Dumnezeu vrea ca noi să ne bucurăm din plin de binecuvîntarea Lui.

Inima omenească însetează după odihnă, o caută aici, jos, pe pămînt, dar odihna nu se află aici. Este scris doar: „Rămîne o odihnă pentru poporul lui Dumnezeu”. Să constați că nu există odihnă aici, jos, pe pămînt, este un lucru binecuvîntat, dar și un lucru trist: este ceva cum nu se poate mai trist pentru omul firesc (deoarece, căutînd odihnă aici, este mereu dezamăgit). Este însă o binecuvîntare pentru omul cel nou, deoarece acesta, fiind născut din Dumnezeu, nu poate să guste decît odihna lui Dumnezeu. Copilul lui Dumnezeu nu poate găsi odihnă decît acolo; da, el nu-și poate pune încrederea nici în împrejurările fericite, nici în situația sa, deoarece păcatul este în toate, iar Dumnezeu vrea ca noi să avem odihna noastră în propria Lui odihnă.

Dumnezeu nu poate să fie satisfăcut în perfecțiune, în sfințenie, decît cu El însuși, cu Domnul Isus Hristos. Pentru că El este iubire și pentru că de El depind toate lucrurile, Dumnezeu vrea să ne introducă în propriile Sale bucurii.

Dacă sufletele noastre ar cunoaște odihna aceasta și s-ar opri să guste din ea, atunci s-ar isprăvi cu alergarea noastră în altă parte, după odihnă. Negreșit, sînt bucurii pe drumul vieții, dar cînd ajungi să te sprijinești pe ele, aceste bucurii ajung pentru tine ca otrava, ca prepelițele pustiei.

Cînd privirea noastră se abate de la odihna lui Dumnezeu, inima noastră caută odihna aici, jos, pe pămînt. Dar, ori de cîte ori ne atașăm de un lucru pe care socotim că ne putem sprijini, găsim în acel lucru o nouă sursă de conflicte, de tulburări, de frămîntări și greutatea de suflet.

Dumnezeu ne iubește prea mult și de aceea nu îngăduie să ne găsim odihna aici, unde totul este rău; iar cînd încercăm totuși să găsim, Dumnezeu trimite vreun

eveni-ment, o împrejurare oarecare, pentru a ne face să descoperim starea inimilor noastre, punându-Se astfel de-a curmezișul voinței noastre. Aceste împrejurări nu ne-ar tulbura, dacă ele n-ar găsi în noi ceva potrivit voii lui Dumnezeu; ele ar trebui să ne atingă doar ca un vînt ușor. Dumnezeu nimicește tot ce încearcă să întrerupă părtășia noastră cu El, tot ceea ce ar putea să ne împiedice de a căuta odihna numai în El; și astfel, disciplina Lui nu este altceva decît lucrarea iubirii Lui. Dacă Dumnezeu nimicește odihna noastră de aici, aceasta o face numai și numai ca să ne introducă în propria Sa odihnă.

Duhul Sfînt nu Se poate odihni în nici un lucru de pe pămînt, nici chiar în „biserica”, așa cum se prezintă ea în vremea de față. Dacă n-ar fi așa, ar trebui ca El să-Și piardă dragostea Sa pentru sfințenie. Niciodată Dumnezeu nu va găsi odihnă în vreun lucru pămîntesc înainte ca totul să fie desăvîrșit pe pămînt. Este scris: „... Fiindcă cine a intrat în odihna Lui, s-a odihnit și el de lucrările lui, cum S-a odihnit Dumnezeu de ale Sale”. Aici nu este vorba despre mîntuire; aceasta este ceva aranjat. În legătură cu mîntuirea, odih-na se află pentru totdeauna în Dumnezeu și apoi și în noi. Prin ascultarea lui Hristos, mulți sînt socotiți neprihăniți. „Căci printr-o singură jertfă, El a făcut desăvîrșiți pentru totdeauna pe cei sfințiți” (Evrei 10.14). Deci, în privința dobîndirii îndreptării, cel cre-dincios a sfîrșit-o cu propriile sale lucrări.

Chestiunea tratată aici privește pe cei ce sînt îndreptățiți, pe aceia pe care Dumnezeu i-a adus în sînul propriei Sale familii, pe aceia pe care El vrea să-i introducă în bucuria propriei Sale binecuvîntări, în bucuria Sa, în odihna Sa.

Este cu neputință ca părinții care își iubesc copiii, să nu dorească să se bucure de ei, să nu le placă prezența lor. Cuvîntul spune: „Deci, dacă voi, care sînteți răi, știți să dați daruri bune copiilor voștri, cu cît mai mult Tatăl vostru care este în ceruri va da lucruri bune celor care I le cer” (Matei 7.11).

Dumnezeu dorește să ne introducă în propria Sa bucurie; și ne-a făcut părtași ai firii dumnezeiești, ca să ajungem astfel în stare să gustăm această bucurie. Dragostea lui Dumnezeu nu poate fi mulțumită, cîtă vreme există în noi ceva care ne împiedică de a ne bucura de El.

Autorul epistolei către Evrei arată, în acest capitol, că iudeii nu intraseră în odihnă. Cu toate că cei credincioși pătrund „în odihnă”, nu era nici o nevoie să spună creștinilor evrei mai mult decît ne este spus nouă (și anume că: iudeii nu intraseră în odihnă), căci ei aveau nevoie de răbdare din pricina întristărilor și persecuțiilor. Și noi avem nevoie de răbdare în toate încercările și luptele noastre.

Cele două îndemnuri date de autorul epis-tolei nu arată deloc o stare de odihnă: „Să ne temem deci” (să luăm bine seama) și „să ne grăbim”. Dacă ar fi fost vorba aici despre dobândirea îndreptării prin credință, s-ar fi spus: Să nu ne temem și să nu ne grăbim, căci a împlinit Hristos totul pentru noi!

Dar această teamă și această grabă (siguranță) despre care este vorba aici, amîndouă încep după ce chestiunea dobîndirii îndreptării a fost aranjată odată pentru totdeauna, deci după ce am fost răscumparați, scoși din Egiptul moral și aduși să străbatem pustia. Pentru că am ajuns să avem o deplină încredere în iubirea lui Dumnezeu, ne temem de orice lucru și de orice lucrare a omului firesc, care ar putea să se așeze între Dumnezeu și noi. Binecuvîntarea ne este asigurată, dar prin îndemnuri ca acestea: „să ne temem”, „să ne grăbim (sîrguim)”; prin aceste îndemnuri, Dumnezeu ne păstrează pe drumul cel drept. Astfel, El ne înștiințează, pentru ca noi să fim în gardă în ceea ce privește răscumpărarea noastră față de El în timpul drumului nostru spre odihnă. Negreșit, prin credință sîntem păstrați; și apostolul Pavel spune: „... dacă prin orice mijloc pot să ajung...”, el vorbește așa nu pentru că nu are siguranța sfîrșitului, ci pentru că vedea greutățile drumului și se temea de orice lucru care ar fi putut să-l oprească o clipă din alergare.

De îndată ce arătăm indulgență față de omul firesc, această indulgență caută să ne facă să umblăm pe calea cea largă, al cărei sfîrșit îl cunoaștem; dar stim că harul ne va feri de un astfel de sfîrșit.

Despre teama pe care o au sfinții cu o inimă sinceră, curată — este vorba în capitolul 4 de la Evrei. Omul neîntors la Dumnezeu nu se teme de Satan, dar dacă el nu este în totul împietrit, se teme de Dum-nezeu. Sfinții însă nu se tem de Dumnezeu în felul acesta, dar se tem mult de tot de Satan. Domnul Isus spune despre oile Sale că ele fug de străin, căci nu îi cunosc glasul. Oile se tem de oricine, afară de păstor. Se tem grozav de lup. Dacă le-ar spune cineva: „Sfîrșitul este asigurat, ce interesează res-tul?” — oile ar cunoaște că acesta nu este glasul Bunului Păstor.

Da, spune credinciosul, nu mi-e de ajuns să știu că am să fiu în curînd cu Dumnezeu. Este adevărat, acum îl cunosc, doresc să mă bucur de prezența Lui în vremea de față, dar mă tem mult de tot de ce ar putea să se așeze între El și mine, mă tem de orice gînd care ar putea să-mi împiedice ochiul de a fi simplu și curat înaintea lui Dumnezeu.

Cînd ochiul este simplu, trupul întreg este plin de lumină, iar urmarea este aceasta: tot ceea ce este rău ajunge descoperit, orice piedică ce ni se pune în cale este adusă la

cunoștința lui Dumnezeu. Nu avem de ce să ne temem și de ce să ne îndoim în privința iubirii lui Dumnezeu față de noi; dar trebuie să umblăm dându-ne seama că străbatem pustiul.

Nu ne temem niciodată de prezența lui Dumnezeu, dar tremurăm la gândul că am putea uita de existența Satanei.

Copilul lui Dumnezeu știe că pământul acesta este sec, uscat, lipsit de apă; aduceți-l însă în prezența lui Dumnezeu și sufletul lui va fi satisfăcut, adăpându-se din râul bucuriei Lui. Răscumpărarea ne introduce în pustie și acolo, dacă nu avem pe Dumnezeu, nu avem nimic. Din clipa în care pierdem din vedere privirea și mâinile lui Dumnezeu, nu ne rămîne decît propria noastră nebunie, cu nisipul pustiei în jurul nostru.

Toate lucrurile ne dovedesc că nu există odihnă aici, pe pământ; cînd te temi de omul vechi și de Satan, negreșit nu ai odihnă; este o grijă și o activitate a sufletului în propriul său domeniu. Noi trebuie să cunoaștem care ne este slujba, sfera noastră de acțiune și de lucru.

Noi avem o sferă de acțiune în care viața dumnezeiască, viață care ne este dată, poate să exercite propriile ei facultăți și să găsească propriile ei resurse. Biserica are propriile ei bucurii, interesele ei particulare, tezaurele ei, sfera ei de viață, propriul ei cîmp de sentimente, într-un cuvînt: ea are lumea ei proprie în care este roadă pentru Dumnezeu.

Ai și tu în aceasta porția ta? Este aceasta plăcerea sufletului tău: să consideri bogățiile Domnului Hristos ca binele care este în Dumnezeu? Tot ce mi-am însușit pînă acum din bogățiile Domnului Hristos, nu este decît un mijloc pentru a ajunge la bogățiile Lui, care sînt de nepătruns. Căutarea bogățiilor Domnului Hristos este lucrarea sfîntă care ne păstrează în simțămîntul viu cu privire la ceea ce avem în El și astfel ne face să socotim ca nevrednice toate bogățiile pe care poate să ni le dea lumea.

Numai privirea țintă la Domnul Hristos ne face în stare să rezistăm la ispitele lumii și față de păcat; nu din gîndirea la lucrurile care ne tentează putem să scoatem tăria necesară pentru a birui; nici lăsînd gîndul nostru să se oprească asupra lucrului dorit vom cîștiga biruința; ci privilegiul nostru este să ne ocupăm cu Domnul Isus Hristos și să biruim astfel prin El. Libertatea noastră constă în asta: Să nu fim mai departe supuși păcatului, ci să slujim lui Dumnezeu fără să ne lăsăm împiedicați de cele ale omului vechi. Nu am nevoie de libertate pentru omul cel vechi; nu am nevoie de libertate

decît pentru omul cel nou, ca să fac voia Tatălui meu!

Deși nu pare un privilegiu să vorbești de temere și de lucrare, de osteneală, în realitate este totuși un privilegiu; și pentru că în această privință noi avem lipsuri, este și acesta un privilegiu binecuvântat: Să știi că Dumnezeu cercetează inimile și vorbește cu conștiința noastră în toate lucrurile în care noi avem a face cu El.

Nu este oare o înviorare pentru oricine iubește sfințenia, să știe că Dumnezeu vine să măture casa pînă ce nimic nu mai înstrăinează pe om de Ocrotitorul său și pînă ce nimic nu mai întristează ochii Lui? Vom putea merge bucuroși atunci în lumină. Prin Cuvîntul Său, Dumnezeu ne arată răul: așa obișnuiește să procedeze Duhul în prezența Lui; și, cînd ne-a făcut să descoperim ceea ce este de corectat la noi, ne vorbește El oare despre lucrul acesta în spirit de judecată? Nicidecum! El spune: În viața ta este ceva care nu se potrivește cu iubirea Mea, ceva care nu satisface această iubire. Dumnezeu vrea ca noi să vedem ceea ce este un obstacol pentru iubirea Lui și, cînd noi neglijăm să ne judecăm pe noi înșine în lumina Cuvîntului Lui, atunci El lucrează față de noi, aplicîndu-ne disciplina Sa.

Poate vrem să ne găsim odihna aici, pe pămînt; atunci intervine: ne scoate din nou din dragostea pentru acest pămînt, afară numai dacă găsește El necesar să ne lase un moment pe seama noastră înșine, pentru ca atunci cugetele noastre să fie trezite prin vreo cădere oarecare.

Împrejurările pot să pară că ne pun la încercare și să ne lase nedumeriți; dacă prin aceste încercări, noi recunoaștem însă prezența lui Dumnezeu, totul este pace, cu toate că aceasta nu ar fi odihnă. Aceasta nu este odihna care trebuie să fie căutată, prețuită; ea nu se găsește aici, pe pămînt.

Sfințenia lui Dumnezeu nu ne va lăsa să ne odihnim acolo unde este păcat.

Iubirea lui nu ne va lăsa să ne odihnim acolo unde este tristețe.

Binecuvîntat să fie Dumnezeu! Rămîne o odihnă pentru noi și ce bucurie, ce sfințenie vom găsi în odihna lui Dumnezeu! În această odihnă nu este nici păcat, nici tristețe, nici tulburare: Este Dumnezeu însuși și noi ne vom odihni în El. Strălucirea prezenței Lui va risipi orice nor.

Dacă voi, preaiubiților, ați cunoaște doar un pic din iubirea Lui fără margini, un pic din gîndul iubirii Lui față de voi, atunci ați spune totdeauna: „Dumnezeul meu, lucrează Tu, alege Tu pentru mine, muștră-mă Tu, ca să pot avea o deplină părtășie cu iubirea Ta!” Dumnezeu își va face partea Sa, după ce voi v-o veți face pe a voastră.

Preaiubiților, nu fiți mulțumiți cu măsuri mici, nu fiți mulțumiți cu mici plăceri, ci mergeți mai departe.

Priviți drept la Domnul Isus Hristos, căci El, El însuși este toată bucuria voastră, toată odihna voastră!

În Cuvîntul lui Dumnezeu sîntem îndem-nați, prin autorul epistolei către Evrei 12.1-3: „De aceea și noi, fiindcă sîntem înconjurați cu un nor așa de mare de martori, să dăm la o parte orice ne îngreuiază și păcatul care ne înfășoară așa de ușor și să alergăm cu stăruință în alergarea care ne stă înaintea. Să ne uităm țintă la Căpetenia și Desăvârșirea credinței noastre, adică la SUS, care, pentru bucuria care I era pusă înaintea, a suferit crucea, a disprețuit rușinea și stă la dreapta scaunului de domnie al lui Dumnezeu.

Gândiți-vă bine la Cel care a suferit din partea păcătoșilor o împotrivire așa de mare față de Sine, ca nu cumva să vă pierdeți inima și să cădeți de oboseală în sufletele voastre!